

AVANTI

Animo StuGent

Socialistische studenten in Gent

www.animostugent.be

jaargang 4

nr. 2 maart 2009

**Visietekst
economie**

pagina 2-3

**“Leren van
de VS”**

pagina 6

**Filmrecensie:
“Links”**

pagina 8

**EXCLUSIEF
INTERVIEW
MET
ANKE GITTENAER
EN
RUDY DE LEEUW
ZIE P. 4-5-6**

**Wir leben Autos.
Wir töten Arbeit.**

animo
JONG LINKS

Het definitieve einde van Opel Antwerpen?

Na ettelijke jaren en maanden van speculatie en onzekerheid is het dan zover; Opel Antwerpen gaat sluiten. 2600 werknemers op straat, en nog talrijke toeleveringsbedrijven die de deuren zullen moeten sluiten. Een drama voor de Vlaamse en Belgische economie, een tragedie voor de talrijke werknemers die in tijden van crisis hun job verliezen.

Na de jarenlange onzekerheid waar talrijke werknemers in Antwerpen mee waren geconfronteerd, na de valse hoop die de werknemers kregen door de mogelijke verkoop van Opel aan Magna (die niet door is gegaan), na de “geruchten” die de ronde deden dat enkel de Opelvestiging in Antwerpen zou sluiten omwille van Duitse protectionistische motieven, heeft topman Nick Reilly een definitief einde gemaakt aan dit schouwspel. Gelukkig hebben de vakbonden zich van begins af aan van hun sterkste kant laten zien om de arbeiders zo goed mogelijk te begeleiden en in een toekomstplan voor Opel Antwerpen te voorzien, helaas heeft de GM-top maar weinig oor voor sociaal overleg getoond, desondanks al deze talrijke tegenslagen staan en stonden de vakbonden klaar om te strijden

voor de toekomst van Opel Antwerpen en de belangen van de werknemers. Solidariteit en vooral internationale solidariteit waren en zullen altijd de wapens van de vakbonden zijn om de asociale logica van de directie te temperen en een onderneming te creëren waarbij ook de arbeider een menselijke, waardige plaats verdient.

Een fabriek die eigenlijk performant is en kwaliteitsvolle producten levert hoeft niet zomaar te sluiten, dat heeft de Vlaamse regering ook begrepen en ook deze zal zoveel mogelijk proberen een toekomst voor de fabriek in Antwerpen te garanderen.

De sluiting van Opel Antwerpen is het zoveelste voorbeeld van de onevenwichtige verhouding tussen enerzijds de multinationale onderneming en de desbetreffende nationale overheid anderzijds. Men krijgt langzaam maar zeker de indruk dat de nationale overheden onmachtig zijn geworden ten aanzien van multinationale ondernemingen die op hun grondgebied gevestigd zijn. Deze ondernemingen zijn van cruciaal belang voor de economische activiteit van een land en

creëren een grote bron van werkgelegenheid, echter, multinationale ondernemingen, zijn net omwille van hun internationaal karakter uiterst gevoelig om naar lage-loonlanden te delocaliseren. De globalisering met haar liberale wereld economie heeft er m.a.w. voor gezorgd dat het West-Europees welvaartstaat model onder druk komt te staan. Deze stelling moet echter wel genuanceerd worden, immers, Europa kan op vlak van productiviteit en specialisatie etc. wel degelijk voet bij stuk houden op de internationale economische markt, maar men kan niet anders dan vaststellen dat Europa duidelijk evolueert naar een eerder kennisgerichte economie.

Dit zijn allemaal fundamentele vraagstukken en uitdagingen voor de toekomst; hoe zullen we in België ons degelijk uitgewerkt sociaal systeem zien te handhaven in een internationale vrijgemaakte economische context? Eén ding is zeker; een afbouw van onze sociale verworvenheden om ons zagezegd concurrentieel beter op te stellen is uit den boze.

Kadertekst economie **Animo StuGent**

Animo StuGent wil met een nieuwe standpunttekst rond economie een aanzet geven tot de ontwikkeling van een ideeën-goed waarbij herverdeling, duurzame ontwikkeling, rechtvaardigheid, solidariteit en vrijheid centraal staan.

De volledige tekst kan u lezen op onze website: www.animostugent.be.

Crisis

De liberale kapitalistische economie is in crisis. Het begon bij de hypotheeken en banken in de States als financiële crisis, deinde uit tot een economische crisis, en is door de impact van die economische crisis ondertussen ook al een maatschappelijke en sociale crisis. Bedrijven gaan over kop, mensen verliezen hun job en de overheidsinkomsten lopen terug: iedereen is slachtoffer van deze crisis. Deze crisis is enerzijds een probleem van uitwassen binnen het bestaande systeem, maar anderzijds ook van het systeem zelf.

De crisis toont duidelijk aan dat het liberaal-kapitalistische economische model niet gewerkt heeft, niet werkt en in de toekomst ook niet zal werken. De recente discussies in politiek, pers en media hebben ook duidelijk aangetoond dat we allerm minst in het tijdperk zonder ideologie en leven: economie is immers ideologie!

“De crisis toont duidelijk aan dat het liberaal-kapitalistische economische model niet gewerkt heeft, niet werkt en in de toekomst ook niet zal werken.”

De organisatie van de economie is immers gebaseerd op politieke keuzes, maar vaker omgekeerd – we denken aan de teruglopende overheidsinvesteringen in bvb. werkgelegenheid door een gebrek aan budget. Een grondige transformatie van ons economisch systeem is dus nodig. Het bestaan van klassen in de samenleving – zoals omschreven door Karl Marx – en het gebrek van sociale mobiliteit hierin staat hierbij centraal. Ook de Franse socioloog Pierre Bourdieu dient ons dus tot inspiratie. Zolang we ons echter in het economisch systeem bevinden zoals het vandaag bestaat, is er ook nood aan een actieve investeringspolitiek door de overheid zoals ontwikkeld in de werken van de Britse econoom John Maynard Keynes.

Onze ideologie

De basiswaarden van het socialisme zijn voor Animo StuGent democratie, gelijkheid, emancipatie en vrijheid. Het socialisme streeft naar emancipatie van alle mensen die onderdrukt worden door het kapitalisme, waarna ze zich in alle vrijheid kunnen ontplooiën tot volwaardig menselijk individu. Iedereen moet deze kans echter op eenzelfde manier krijgen, en op dezelfde manier behandeld worden in deze nieuwe samenleving. Daarom is socialisme ook gelijkheid – een gelijkheid die het best beschermd kan worden via een democratisch georganiseerde en gecontroleerde overheid, die door en voor de mensen bestaat. Deze overheid moet het kapitalisme op een vreedzame en stapsgewijze manier omvormen tot een sociale economie, waarbij de klassieke spanning

tussen arbeid en kapitaal wordt opgelost, iedereen evenveel zeggenschap heeft in de samenleving, en elke mens zich kan ontwikkelen tot wat hij of zij wilt. Animo StuGent staat echter geen volledig genationaliseerde economie voor. We bepleiten een gemengde economie met een sterke rol voor de overheid, die de overgang naar een maatschappij gebaseerd op socialistische waarden kan ondersteunen.

Regulering en bescherming

Voor Animo StuGent moeten in de eerste plaats de menselijke basisvoorzieningen beschermd worden van het kapitalisme: onderwijs, gezondheidszorg, de voedselvoorziening, gas en elektriciteit, enzovoort. Voor Animo StuGent moeten deze basisvoorzieningen voor iedereen vrij beschikbaar zijn, los van sociaal-economische achtergrond. Hiervoor moeten deze door de overheid beheerd worden, en uitsluitend door de overheid. De overheid is immers het meest democratische medium om iedereen een gelijke toegang te voorzien bovenvernoemde zaken. Indien we hier de markt laten spelen, zoals in sommige sectoren al het geval is, creëren we een valse vorm van gelijkheid, namelijk financiële gelijkheid. Bij financiële gelijkheid koopt iedereen voor één euro evenveel, maar hoeveel euro's je op zak hebt en hoe hard je ervoor moet werken, wordt bij deze gelijkheid niet in rekening gebracht. Mensen met meer financiële slagkracht zullen dus meer en betere toegang hebben tot deze basisvoorzieningen, wat voor ons onaanvaardbaar is.

Welke sectoren juist beschermd moeten worden, hangt uiteraard af van de specifieke omstandigheden in een samenleving, maar er zijn er enkele die universeel zijn: openbaar vervoer, onderwijs, gezondheidszorg, energie en voedselvoorziening. Aanvullend hierop moet de overheid een medespeler worden in de bankensector en de telecom. Meer hierover vinden jullie ins ons volledige standpunt op www.animostugent.be.

De werkelijke functie van de banksector

De financiële crisis is voor een groot deel ontstaan door het gebrek aan controle door de overheid. Animo StuGent is dan ook voorstander van een overheidsregulator van de financiële markten. Ook moeten de rating agency's, die de kredietwaardigheid van instellingen en overheden bepalen, overheidsinstellingen worden op Europees of mondiaal niveau. Het kan voor ons écht niet dat twee privé-bedrijven op wereldniveau zo bepalend zijn voor ons financieel systeem.

Ook het gebrek aan duidelijkheid voor de consumenten moet aangepakt worden. Zo moet er opnieuw een splitsing van spaar- en

investeringsbanken komen. Spaarbanken zijn banken die spaar- en zichtrekeningen aanbieden, en hierop rendement kunnen uitkeren door leningen uit te geven. Bankieren moet weer saai worden! Het casinobankieren mag enkel voorzien zijn voor een bepaald deel van de markt, zonder dat dit implicaties heeft op de beleggingen van gewone spaarders of kleine(re) ondernemingen.

Ook pleit Animo StuGent voor de oprichting van een overheidsbank. Het verleden heeft al uitgewezen dat zo'n recept kan werken, en het recente verleden heeft aangetoond dat ook de 21ste eeuw een democratisch gecontroleerde overheidsbank kan gebruiken die de burgers een alternatief biedt voor de privébanken. De markt kan een vast rendement in een stabiele bankomgeving niet garanderen, terwijl de overheid dit wel kan.

“Zo moet er opnieuw een splitsing van spaar- en investeringsbanken komen.”

Een overheidsbank, met een beperkte maar gegarandeerde rente van bvb. 2%, zal het dogma van hoge rendementen op spaarboekjes doorbreken, en een dynamische speler op de markt worden. Deze stabiliteit kan dan gecombineerd worden met ethische, sociale en ecologische investeringen die een lager maar zekerder rendement bieden.

In afwachting van deze overheidsbank kan er al werk gemaakt worden van een betere informering van de consument mbt. de vele formules die er zijn, en moet het consumentenkrediet als valse vorm van investeringskredieten teruggeschroefd worden. Mensen mogen geen kredietkaart aangesmeerd worden om brood mee te kopen, maar in de eerste plaats moet de nood aan zo'n kredietkaart aangepakt worden.

En de inkomsten?

Voor onze plannen om de economie om te vormen en nieuwe beleidssystemen in te stellen, moet er natuurlijk geld zijn. Beleidsorganen en overheidsinstellingen mogen geen lege dozen zijn en moeten degelijk en efficiënt draaien, waarvoor financiële middelen nodig zijn: lonen, infrastructuur, pensioenen – het hoort er allemaal bij.

De meest rechtvaardige vorm om dit alles te financieren is via een herverdelend belastingstelsel. De **progressieve belastingen**, waarbij de sterkste schouders de zwaarste lasten dragen, is de basis van dit alles. Degenen die weinig hebben kunnen uiteraard weinig afgeven, maar de meer vermogende mensen mogen verhoudingsgewijs het sociale systeem meer financieren dan de minder vermogende mensen. Zij slagen er immers in om via de arbeid van andere mensen of via andere mechanismen (hogere scholing) veel geld te vergaren, waarvan zij dus maar een kleiner deel nodig

hebben om in hun behoeften te voorzien. Animo StuGent is dan ook ronduit tegen een vlak-taks.

Gecombineerd met dit progressief belastings-systeem, willen we ook **een vermogensbe-lasting** invoeren voor financieel en materiëel kapitaal boven 1 miljoen euro. Als na de pro-gressieve herverdeling nog steeds mensen met enorme vermogen overblijven, of dit nu in hui-zen of in geld is, terwijl er zo veel mensen in de kou blijven staan in onze samenleving – dan zit er iets goed fout. Het spreekt voor zich dat zo’n maatregel enkel effect heeft als ze op een zo hoog mogelijk niveau wordt geïmplementeerd – bijvoorbeeld op het niveau van de Europe-se Unie. Ook moet er eindelijk werk gemaakt worden van de zgn. “Tobintaks”, of **een winst-belasting op beurstransacties**. Als er belastingen moeten betaald worden op winsten uit ar-beid, waarom dan niet op winsten uit kapitaal? Als we dit combineren met **een speculatietafs** voor bepaalde snelle of korte-termijninve-steringen, zal er rationeler gehandeld worden op de beurs en is iedereen eindelijk gelijk voor de wet – en ook voor de fiscus.

“Degenen die weinig hebben kunnen ui-teraard weinig afgeven, maar de meer vermogende mensen mogen verhou-dingsgewijs het sociale systeem meer financieren dan de minder vermogende mensen”

Verder moeten alle vormen van fraude binnen ons (belastingen)systeem aangepakt worden. Sociale fraude vormt daar een van, maar wat al te vaak vergeten wordt, is **de strijd tegen fis-cale fraude**. Rond sociale fraude zijn er overal in Europa al aanzienlijke projecten en controle-mechanismen opgezet, gaande van “begeleide tewerkstelling” tot het beperken van de werk-loosheidsuitkering in de tijd, maar de strijd te-gen fiscale fraude is een strijd die momenteel niet gevoerd wordt.

Iedereen telt mee. **Altijd.**

Vrijdagmarkt 10 - 9000 GENT
Tel. 09 265 55 11
gent.bmovl@socmut.be

Bond Moyson
stevig ziekenfonds, sterke diensten
www.socmut.be

De kans om als bedrijf gecontroleerd te worden in België, ligt lager dan de kans om de Lotto te winnen: gemiddeld slechts één keer om de twintig jaar! Dit zijn ondenkbare toestanden voor een samenleving waarin – opnieuw – in principe iederéén gelijk voor de wet is. Verder moeten de vele belastingen die ontdoken wor-den via aftrekposten, fiscale voordelen of sim-pelweg het niet indienen van de aangifte, ge-ind worden. Op termijn zouden veel van deze aftrekposten en voordelen moeten verdwijnen, omdat ze ongelijke voordelen geven aan men-sen in de hogere klasse(n).

Aansluitend hierbij, en ter afsluiting van dit tweede luik rond macro-economische princi-pes, moet er met harde hand **komaf gemaakt worden met belastingsparadijzen**. Zowel “België belastingsparadijs” als andere landen lopen hierbij vele miljoenen mis die anders ge-bruikt kunnen worden om projecten voor het algemeen goed te financieren. Een eerlijk en solidair belastingssysteem kan belastingspara-dijzen missen als kiespijn, en dus moeten we hiertegen strijden als socialisten.

En in de praktijk?

Een ideologische vooruitblik zoals hierboven mag echter niet voorbijgaan aan de realiteit: er zijn immers nog mensen met politieke overtui-gingen die ze willen realiseren, en zeker in Bel-gië is dit het geval. Wij willen onze ideeën dan ook stapsgewijs, geweldloos en via de demo-cratische kanalen uitvoeren. De parlementaire weg is hierbij de belangrijkste, maar extrapar-lementaire druk via de vakbonden is broodno-dig om politieke strijdpunten binnen te halen. Zo zou het algemeen enkelvoudig stemrecht in België nooit ingevoerd zijn als het niet lag aan een algemene staking, en speelde recent de vakbond opnieuw een cruciale rol bij recente conflicten bij AB Inbev in Leuven, Carrefour Brugge of Opel Antwerpen (zie elders in deze Avanti).

“Wij willen onze ideeën dan ook stapsgewijs, geweldloos en via de democratische kanalen uitvoeren.”

Ook is er nood aan concrete voorstel-len en compromissen. We hebben een politiek versplinterd landschap, en daar moeten we mee leren omgaan. Ook moeten we iedereen proberen betrekken bij het uitvoeren van deze voorstellen en compromissen: de rui-me basis van de socialistische bewe-ging moet socialistisch zijn en blijven, maar iedereen moet welkom zijn – in de eerste plaats groenen en christende-mocraten.

Ondanks al deze praktische beschou-wingen, mogen politici en beleidsvoer-ders nooit het ideeëngoed vergeten waarop hun beslissingen (moeten) ge-baseerd zijn: het socialisme. Vrijheid via democratie, gelijkheid en solidari-teit.

Animo Stugent

TELEX...

Studentenverkiezingen in maart

Het begint te kriebelen bij de studenten(vertegenwoordigers): in maart vin-den opnieuw de tweejaarlijkse studentenverkie-zingen plaats. Er wordt dan ook volop gespecu-leerd over de nieuwe Studenten Met Macht. Zal de student verkozen in de belangrijkste functie opnieuw op Erasmus gaan naar de USA? Zul-len de liberalen opnieuw de belangrijkste posten nemen? Zal een deel van de huidige generatie haar positie verstevigen, of zien we een com-plete ommezwaai met een nieuwe generatie? Volg het allemaal via de Gentse Studenten-raad, in Avanti of op www.animostugent.be.

Bouw nieuwe home gestart

Tijdens de voorbije examenperiode legde de rector aan de Kantienberg de eerste steen van een nieuwe home voor onze universiteit. Het gebouw verrijst naast het nieuwe gebouw van de Artevelde Hogeschool en vlakbij de be-staande homes Fabiola en Vermeylen, en moet instapklaar zijn in september 2011. Het ge-heel wordt gefinancierd door zowel de UGent zelf als private partners via een zgn. publiek-private samenwerking (PPS). Hierbij staan de private partners voor 33 jaar in voor het onder-houd van het gebouw en in ruil hiervoor krij-gen ze een vergoeding. Verschillende diensten aan de UGent verwachten dat de universiteit geen goede zaak heeft gedaan met deze deal, die vooral voor het betrokken vastgoedbe-drijf en de verschillende banken voordelig is. De toekomst zal meer duidelijkheid brengen.

Huis van de Student geopend

Enkele maanden na Antwerpen werd eind no-vember ook in Gent een “Huis van de Stu-dent” geopend. Boven de ingang naar de bin-mentuin van de Sint-Pietersabdij, aan het Sint-Pietersplein, is nu een voorpost van de Stad Gent gevestigd die als eerste aanspreek-punt voor en naar studenten moet dienen. Hier moeten we zijn voor informatie zoals infor-matie over koten, evenementen, enzovoort.

Nieuwe dienstregelingen De Lijn vanaf 15 februari

De Lijn past in Oost-Vlaanderen vanaf 15 fe-bruari haar dienstregelingen aan. Als je dus de bus of tram wilt nemen in en rond Gent, raadpleeg dan best even de website (www.delijn.be) of kijk eens extra goed aan de halte of de nieuwste tabellen al ophangen.

Nieuwe website Animo nationaal

Op de nieuwjaarsreceptie van Animo na-tionaal die op 5 februari plaatsvond in het Zuiderpershuis in Antwerpen werd de lang-verwachte nieuwe website voorgesteld van Animo. Na jarenlang aandringen werden en-kele maanden geleden al wat wijzingen door-gevoerd, maar de nieuwe website is nu vooral duidelijker en sneller. Bezoek de pagina over

Exclusief Interview met Anke Gittenauer, voorzitter van Animo nationaal.

Animo kwam de afgelopen maanden geregeld in de media met politieke acties, zoals op het Autosalon i.v.m. de sluiting van Opel Antwerpen of bij minister Magnette i.v.m. de vertraging van de kernuitstap en bij minister Huytebroeck i.v.m. de vervuiling van de Zenne, maar we hoorden graag van de nieuwe voorzitter zelf wat de verdere plannen zijn voor Animo- Nationaal...

Anke Gittenauer:

- 27 jaar.
- criminologe van opleiding.
- studeerde in Gent.
- werkt bij zij-kant, de progressieve vrouwenbeweging.
- is opgegroeid in Antwerpen.
- woont in Brussel.

Nultolerantie of enkel maar tolerantie?

Is de recent voorgestelde “zerotolerantie” of nultolerantie een geschikte oplossing voor de vele problematieken in Brussel?

Dit hangt af van wat je onder zerotolerantie verstaat. Eigenlijk is nultolerantie bijvoorbeeld het uiteendrijven, oppakken en administratief aanhouden van een groepje jongeren dat ‘samenschoolt’ in de metro zonder iets te misdoen. . Dát is zerotolerantie, en daar ben ik absoluut tegen. . De “zerotolerantie” die nu echter door links, en dus ook sp.a, bepleit wordt, is gewoonweg de wet toepassen: zowel politie als gerecht moeten navolging geven bij het plegen van strafbare feiten. Dat heeft met zerotolerantie weinig te maken. Ik betreur het dan ook dat de term “zero tolerantie” misbruikt wordt door links om haar spierballen te laten rollen. ,Niet gepast en weinig doeltreffend. . Wij moeten nu niet pleiten voor “zerotolerantie”, maar voor het toepassen van de wet via meer middelen en meer geld. Dat zou al heel wat oplossen.

“Ik betreur het dan ook dat de term “zero tolerantie” misbruikt wordt door links om haar spierballen te laten rollen.”

Volstaat het dan om meer gevangenissen te bouwen?

Uiteraard niet. Het bouwen van gevangenissen lost niets op zo blijkt uit onderzoek, integendeel, de cellen zitten direct terug vol en de criminaliteit daal er niet door. We moeten afstappen van de idee dat een gevangenisstraf dé enige straf is. Er zijn heel wat andere manieren om efficiënt te straffen, zeker voor jongeren, maar helaas worden die niet toegepast wegens gebrek aan middelen. Er is veel te weinig personeel bij j justitie om al die mogelijke alternatieve maatregelen voor jongeren toe te passen en op te volgen.. De enige uitweg die de rechters noodgedwongen snel en efficiënt lijkt, is opsluiting in gesloten instellingen, terwijl er te weinig wordt ingezet in de alternatieven.

Werkstraffen bijvoorbeeld?

Dat is één voorbeeld, maar de jeugdbeschermingswet staat vol met voorstellen. Ouderstages, bemiddeling, herstelgericht groepsoverleg, allemaal praktijken die hun nut hebben bewezen in andere landen. We hoeven echt geen nieuwe voorstellen te lanceren want er bestaat al zo veel.

Het enige wat we nodig hebben zijn mensen en middelen om al die mooie beleidsvoorstellen ook te kunnen toepassen. . Spijtig genoeg lijkt dit vandaag echter niet aan de orde, er zijn blijkbaar andere prioriteiten als het er echt op aan komt.

Is dat spierballengerol van links dan niet enkel een manier om in een rechtse electorale vijver te vissen?

Inderdaad, dat is puur populisme.

“Met dreigementen kan je nooit goed beleid voeren.”

Pascal Smet, Vlaams minister bevoegd voor Brussel, stelde dat de financiering van Brussel zou opgeschort worden als er geen eengemaakte Brusselse politiezone zou komen. Hij stelde ook dat Brussels minister-president Charles Picqué (PS) rijp is voor politiek pensioen. Is dat de Vlaamse reflex van de sp.a?

Met dreigementen kan je nooit goed beleid voeren. Als het over Brussel gaat, waar ik zelf woon trouwens, kan je enkel goed beleid voeren als je gebruik maakt van dialoog. Het valt op dat er veel mensen en partijen naar aanleiding van de recente veiligheidsproblematiek in Brussel opeens een mening hebben.

Hoe gaan we dan wel om met de Belgische noord-zuid-tegenstellingen die oa. Nu weer de kop hebben opgestoken? Aan Franstalige zijde viel het woord “fait divers”, terwijl Vlaanderen dit eerder als iets fundamenteel beschouwde?

Ik zou liever hebben dat politici van beide gemeenschappen echt rond de tafel gingen zitten om problemen te bespreken en op te lossen in plaats van polemieken te creëren in de media. Maar je kan niet ontkennen dat Vlaanderen en Wallonië er soms een andere visie op nahouden. Zoals nu inzake de veiligheid in Brussel of breder alles wat raakt aan staatsstructuren. Ik geloof daarom dat enkel politici aan het roer die open staan voor dialoog en ook respect hebben voor de andere gemeenschap deze discussies kunnen oplossen. Want door veel onkunde en onwil, zijn we in ons land al zo'n 3 jaar niet bezig met zaken waarmee we zouden moeten bezig zijn.

De Vlaamse en Belgische economie

Een probleem waarmee de regering dan wél bezig is, is Opel Antwerpen. Heb je geloof in een oplossing voor de duizenden mensen die door de sluiting van de fabriek hun job verliezen?

Ik kan niet kijken in de glazen bol van Reilly – die hij eerder heeft dan een strategie - maar er spelenduidelijk meer dan alleen economische belangen. De top van Opel kan tot op vandaag niet zeggen waarom vanuit economische motieven is beslist om Opel Antwerpen te sluiten. Er is heel duidelijk politiek en diplomatiek overleg aan te pas gekomen dat niets te maken heeft met economie. De productiviteit van de fabriek in Antwerpen is zeer hoog dus dat is alvast geen motief. Er spelen andere motieven die de overheid heel kwetsbaar maken, maar ook het land voor de productie van wagens.

“Er is een andere wereldeconomie nodig, nu meer dan ooit. En daar moeten wij als jongsocialisten op hameren”

Heeft de industrie nog een toekomst in Vlaanderen? Moeten we niet eerder het Europese project van de kennis-economie gaan volgen?

Ja, want ik geloof ook niet dat wij nu hier de grote producent van elektrische wagens gaan worden. Anders ga je binnen 20 jaar hetzelfde fenomeen hebben als nu, namelijk dat ze hier allemaal wegtrekken. Ik denk dat onze regio zich moet focussen op die kleine niches die nog niet helemaal op punt staan en waar economisch gezien groeimogelijkheden bestaan: de batterijsector in het kader van de elektrische wagen, of laadpalen. Net die dingen die nog niet op punt staan industrieel gezien, dat zijn kansen om “ons wagentje aan vast te hangen” omdat we de kennis in huis hebben. Maar het blijft natuurlijk vanuit een klein regiootje als Vlaanderen moeilijk opboksen tegen de rest van de wereld.

Hoe gaan we daarmee om, als jongsocialisten? Hoe gaan we ons economisch model met onze sociale voorzieningen zien te combineren met de geliberaliseerde wereldeconomie, met hoge kosten en een harde concurrentie, bijvoorbeeld vanuit lage-loonlanden?

Door de geliberaliseerde wereldeconomie goed in vraag te stellen. Want die economie blijkt allesbehalve ongenaakbaar, kijk maar naar de crisis. Er is een andere wereldeconomie nodig, nu meer dan ooit. En daar moeten wij als jongsocialisten op hameren. En wat de harde concurrentie betreft geloof ik in de kracht van innovatie. Dus eerder dan vast te houden aan ‘oude industrieën’ moeten we daarop inzetten. Uitblinken in specifieke sectoren zoals ik hierboven ook aanhaalde. Maar dan wel gepaard met een eerlijke economie. Neem nu het voorbeeld nog eens van de elektrische wagen.

Allemaal goed en wel, maar die wagens rijden dus op elektriciteit. Een markt die enkel in theorie geliberaliseerd is. We moeten dus oppassen dat we niet dezelfde machten, die nu reeds veel geld verdienen, nog meergaan verrijken op kap van de consument.

Zou je dan de Belgische energiemarkt verder willen liberaliseren zoals dat oorspronkelijk bedoeld was, of wil je terug naar de situatie van vroeger waarbij eigenlijk de overheid het elektriciteitsnet beheerde om te vermijden dat men afhankelijk werd van de privé-sector of het buitenland?

Door de “schijnliberalisering” in ons land weten we niet wat een écht geliberaliseerde energiemarkt hier betekent. Maar we zien wel in het buitenland dat er voor de consument niet zo veel voordelen zijn. De consument trekt steeds aan het kortste eind, en valt vaak uit de boot. In ons land werden vorig jaar 40000 mensen gedumpt door hun commerciële energieleverancier omdat ze de facturen niet meer konden betalen. Heel erg schrijnend en vooral in de hand gewerkt dóóordat schijnmonopolie van Elektrabel/GDF Suez. Met Animo pleiten wij al jaren voor een oplossing hiervoor, zoals maximumprijzen bijvoorbeeld, dat zou al een begin zijn. Heel dit verhaal van de energiemarkt toont nog maar eens aan wat de grenze zijn van het economisch liberalisme voor mensen, want die zijn er wel degelijk. De discussie rond de vrijmaking van de postmarkt toont dat eveneens aan.

En Animo?

“Omdat Animo als beweging wil versterken wat goed en rechtvaardig is en wil veranderen wat onrechtvaardig is. Dát is jongsocialisme.”

Wat zijn de komende plannen van Animo? Hoe wil Animo zich op de kaart zetten als politieke jongerenorganisatie?

Animo wil dit jaar focussen op vier thema's waarrond heel onze werking zal worden opgebouwd: onderwijs, asiel en migratie, sociale zekerheid (waaronder pensioenen, gezondheidszorg en werk) en het Europees jaar tegen de armoede. Het is niet alleen de bedoeling dat we inhoudelijk rond deze thema's werken maar ook onze acties en activiteiten daarop afstellen. Zo ontwikkelen we samen met onze leden en geïnteresseerden een sterk socialistisch verhaal. Een verhaal dat de buitenwereld aanspreekt. Als jongsocialisten denken we na over bvb. pensioenen omdat jongeren daarmee bezig zijn, ze liggen er van wakker. Hoe kan het ook anders met een federale regering die een non-beleid voert. Uit een enquête die we afnamen bij een zo'n 200 jongeren blijkt dat heel wat twintigers als aan pensioensparen doen. Dat is toch schrijnend? Animo wil dat de eerste pijler (het wettelijk pensioen) versterkt wordt en iedereen daar kan op terugvallen en niet al vanaf zijn tienerjaren hoeft in te zetten op de derde pijler (individueel pensioen, bvb. pensioensparen) om er toch maar te kunnen geraken. Ik wil dat de fiscale aftrekbaarheid van pensioensparen wordt afgeschaft want volgens je eigen middelen een pensioen opbouwen is niet sociaal – en een verkeerd signaal naar jongeren toe.

Ten slotte: waarom zouden jongeren zich moeten aansluiten bij Animo?

Omdat Animo als beweging wil versterken wat goed en rechtvaardig is en wil veranderen wat onrechtvaardig is. Dát is jongsocialisme. Daar kan je niet tegen zijn. Als je zelf wil meewerken aan die sociale en rechtvaardige verandering dan zit je enkel bij Animo goed. De toekomst is aan ons.

Dit interview werd door Alexandre Peytchev en Sander Van der Maelen afgenomen op 5/02/2010

Rudy De Leeuw: “Laat ons werken!”

In deze tijden van afdankingen, begrotingstekorten en politieke spanning is er één constante die het opneemt voor de rechten van de werknemers: de socialistische vakbond ABVV. Avanti sprak met haar voorzitter Rudy De Leeuw.

Hoe vlot het sociaal overleg? Waaraan mogen we ons in de komende weken verwachten? Is dit belangrijk/relevant voor studenten, en waarom?

Vandaag zit het sociaal overleg vast. Werkgevers wilden niet op een ernstige manier onderhandelen over het statuut arbeiders/bedienden. De waslijst van herstructurerings, waarvan sommigen ook in winstgevende bedrijven (Inbev bv) hadden ook een slechte invloed op het overlegklimaat.

De werkgevers publiceerden een zogenaamde concurrentieagenda voor na de crisis terwijl de tienduizenden mensen die dit jaar hun werk dreigen te verliezen bewijzen dat we nog volop in die crisis zitten dan dat we ons dus moeten toelagen op het bestrijden van die crisis. Werkgevers proberen overigens zo snel mogelijk terug te keren naar business as usual en vergeten lessen te trekken uit de oorzaken van de huidige catastrofe: logica van het kapitalisme die nog perverser werd door de invloed van het neoliberale beleid van de laatste dertig jaar met als gevolg financiële crisis, economische en sociale crisis, maar ook een klimaatcrisis. De gevolgen in België zijn gekend: massale toename van de werkloosheid, ontwrichting van de begroting door de reddingsoperaties voor de banken.....

Dit alle leidde tot grote woede bij de werknemers en tot onze betoging van 29 januari waar we op een korte tijd meer dan 30.000 betogers mobiliseerden. De werkgevers reageerden met hun slogan laat ons ondernemen, waarop wij dan weer antwoordden: laat ons werken.

Inmiddels heeft de Premier geprobeerd om de dialoog terug op gang te krijgen en we zullen de komende weken zien of die bereidheid er bij iedereen is. Ondertussen worden statistieken gepubliceerd in de pers over de loonkostenontwikkeling die ons land vergelijken met Duitsland en die zouden aantonen dat er een dramatische loonhandicap bestaat terwijl de CRB (centrale raad van het bedrijfsleven) het tegendeel aantoonde nl. dat de loonafwijking afnam en grotendeels verdwijnt als men rekening houdt met belangrijke fiscale tegemoetkomingen aan de banken. Het verschil is dat de CRB cijfers publiceert die door alle sociale gesprekspartners gecontroleerd kunnen worden. De statistieken die de laatste dagen verschenen komen van de OESO en konden niet gecontroleerd worden. Bovendien verplicht de wet van 1996 op het concurrentievermogen ons niet om onze lonen alleen met Duitsland te vergelijken, maar met de drie buurlanden. Frankrijk, Nederland, Luxemburg en Duitsland.

Hoe dan ook dreigen deze cijfers het overleg te bemoeilijken, als de werkgevers die misbruiken om alle aandacht toe te spitsen op de loonkost, terwijl uit de analyses van de CRB en ook van de NBB blijkt dat de aandacht vooral op onze gebrekkige economisch structuur moet toegespitst worden. We leiden aan een slechte productmix en een slechte oriëntatie van onze export die te weinig gericht is op groeilanden.

Als het overleg toch opnieuw opgestart zou worden is de agenda belangrijk. Er is de discussie over een opwaartse harmonisatie van de

Han Soete indymedia.be

statuten van arbeiders en bedienden. Dit is zeker ook voor jongeren belangrijk en ook voor studenten. We zullen immers moeten oppassen dat noodzakelijke verbetering van het arbeidersstatuut geen besparingsoperatie wordt op de kap van de bedienden, door het verzwakken van hun opzegvergoeding bij ontslag. Dat waren in elk geval de plannen waarmee het werkgevers naar de onderhandelingstafel kwamen.

Er is verder de pensioenconferentie. Dit mag een ver van mijn bed show zijn voor jongeren. Het is belangrijk dat we het wettelijk pensioen kunnen veiligstellen en vooral verbeteren voor de toekomst. We willen niet naar een basispensioen gaan en een privé pensioen voor wie het zich kan veroorloven. In het najaar zullen we de onderhandelingen hebben over een nieuw interprofessioneel akkoord. Dit is het moment om de solidariteit te versterken tussen alle werknemers en het moment van de waarheid voor het creëren van ruimte voor toekomstige loonsverhogingen. Het zal een moeilijke oefening worden aangezien de regering al liet weten dat ze geen geld heeft om het afsluiten van zulk akkoord te “smeren”. Iets tevoren zouden we ook moeten tot een akkoord komen voor de verbetering van de sociale uitkeringen.

U stelde dat Europa een economische regering nodig heeft: kunt u dit verduidelijken? Professoren en politici haasten zich om te zeggen dat Europa wel degelijk sociaal is. Er is allerlei Europese wetgeving, stimulansen, enz. Klopt dit? Wat kan er eventueel beter?

Vandaag is er binnen Europa een eenheidsmunt en een gemeenschappelijk monetair beleid plus richtlijnen voor begrotingsdiscipline. Er is echter niets voorzien om de economische activiteit op peil te houden door een beleid te voeren in functie van de groei en de werkgelegenheid. Dit betekent dat Europa grotendeels op een been loopt of hinkt en dat het economisch beleid in handen van individuele lidstaten blijft. Dit werd pijnlijk duidelijk bij het beantwoorden, de reactie van en op de financiële en economische crisis waar elke individuele lidstaat met zijn eigen relanceplan kwam ipv van één geïntegreerd relanceplan waar elke lidstaat in functie van zijn budgettaire mogelijkheden kon aan deelnemen.

Daarom pleiten we voor een Europees relanceplan gefinancierd door een belasting op financiële transacties

Meer en meer worden de bedrijfsbeslissingen op Europees en internationaal vlak genomen. We zijn voor Europa maar wel voor een ander Europa, voor een sociaal Europa dat is er nu nog niet. Daar moet telkens voor geknokt worden.

Ook het budgettaire beleid is niet af. Er zijn wel regels voor budgettaire orthodoxie (deficit van max 3%) maar bijv. geen fiscale harmonisatie waardoor fiscale concurrentie nog altijd tiert ondanks enkele goede initiatieven zoals de Europese spaarrichtlijn.

Is onze moderne welvaartsstaat wel betaalbaar? Kan de overheid de pensioenen, sociale uitkeringen, algemeen beleid (infrastructuur, onderwijs, enz.) wel blijven betalen?

Volgens het ABVV is dit zeker betaalbaar. We hebben hiervoor een eco-solidair relanceplan, waarbij we uitkijken naar voldoende inkomsten en groei. Verder is het niet nodig om angst te hebben dat er geen pensioenen meer uitbetaald zullen worden, maar er moet wel nu gereageerd worden. Daarom heeft het ABVV een nota uitgewerkt naar aanleiding van de pensioenconferentie van de federale regering. Hierin geven we voorrang aan het wettelijk pensioen, de “eerste pijler”, maar we willen uiteraard ook een betere omkadering van de tweede pijler (de pensioenrechten die tijdens de loopbaan worden opgebouwd, nvdr). Die kan echter voor ons enkel als een collectief onderhandeld sociaal voordeel beschouwd worden: het is voor de gepensioneerden een supplement bovenop het verbeterde wettelijk pensioen, niet de basis van het volledige pensioen. Dat is die eerste pijler.

Dit sluit dan toch niet volledig aan bij het pensioenplan dat de sp.a onlangs lanceerde, waarin gepleit wordt voor een sterke tweede pijler, of dat van oud-sp.a-minister Vandenbroucke, die ook nog eens zijn eigen plan op tafel legde?

Wij nemen als ABVV deel aan het pensioendebat met onze eigen voorstellen, en alle voorstellen liggen nu hopelijk op tafel.

Ten slotte: wat is voor u het socialisme? Wie is onze grootste “vijand” hierbij?

“Vijand” is misschien een groot woord. Onze tegenstrevers zijn echter mensen wiens ideeën haaks op de onze staan. We willen een samenleving met gelijke kansen waarin iedereen gelijkwaardig is en waarbij de sterkste schouders de zwaarste lasten dragen, met sociale rechtvaardigheid en solidariteit. Dat is socialisme.

*Interview afgenomen door
Sander Van der Maelen*

Wat België kan leren van de Verenigde Staten.

Of hoe de 32ste president van de VS 75 jaar geleden al wist hoe men met een recessie moet omgaan, in tegenstelling tot de huidige Belgische politieke klasse.

De economische crisis houdt lelijk huis in België. We kampen met begrotingstekorten en een staatsschuld niet meer gezien sinds de donkere jaren '80, de werkloosheid schiet de hoogte in en van de eens zo machtige financiële sector is niets meer over dan een lege huls. En de regering? Welke regering? Die is nog steeds volledig verlamd door de sluimerende communautaire loopgravenoorlog, onwillig om haar finances op orde te krijgen of om de financiële sector op een rationele manier te reorganiseren, verblind door de verwerpelijke necroliberale ideologie van verrotting en verkankering zoals uitgedragen door de narcistische en machtsgeile vicepremier Reynders.

Hoe anders zou het kunne zijn onder een sterke sociaal-democratische leider! De gedachte alleen al pijnigt het hart. Men hoeve maar te kijken naar de indrukwekkende prestatie die President Franklin Delano Roosevelt bijna een eeuw geleden leverde in de VS, toen hij in 1933 aan de macht kwam op het dieptepunt van de Grote Depressie. Zonder te dralen gebruikte hij zijn mandaat van het volk om in de eerste honderd dagen van zijn belijd de hele economie van de VS op de keynesiaanse leest te schoeien. De resultaten waren navenant: de daaropvolgende halve eeuw kende de VS een voorheen ongekende groei van de economie en de levensstandaard van de gewone man. Deze trend zou slechts gebroken worden door de oliecrisis en het beleid van aartsconservatief Reagan, waarna de Amerikaanse economie nog wel zou groeien, maar niet het inkomen of de levensstandaard van de gewone man in de straat (het begin van de VS zoals we deze vandaag kennen, van ongelijkheid en uitbuiting).

“verblind door de verwerpelijke necroliberale ideologie van verrotting en verkankering zoals uitgedragen door de narcistische en machtsgeile vicepremier Reynders”

Wat was het wondermiddel dat “FDR”, zoals hij doorgaans genoemd wordt, aanwendde om deze uitzonderlijke prestatie neer te zetten? Zijn beleid, gekend als de “New Deal”, kende drie pijlers, waarvan er twee vandaag nog uiterst relevant zijn.

Eerst werd de dollar van de goudstandaard gehaald om inflatie in te perken (vandaag de dag zonder relevantie door het verdwijnen van de goudstandaard).

Een andere actie was een totale reorganisatie van de banksector: alle banken werden door de overheid verplicht te sluiten voor een “bankvakantie”, waarna de overheid alle banken individueel opkuste, liquideerde, consolideerde en eventueel in garanties voorzag. Het resultaat hiervan was het herstel van vertrouwen in de banken, gevolgd door een heropleving van kredietverrichtingen die voorheen volledig waren stilgevallen. De daaropvolgende regulering van de banksector zou zorgen voor een stabilisatie van de banksector voor de komende 50 jaar, tot voorgenoemde Reagan (en de presidenten die hem volgden) de regulering begon te ondergraven – de bittere vruchten van deze “liberalisering” en “administratieve vereenvoudiging” om

“regelneverij” tegen te gaan plukken we vandaag, voorwaar! De vergelijking met hoe onze eigen regering met het Fortis-dossier omging zou me nog tot tranen bewegen. Maar misschien wel het belangrijkste initiatief was de oprichting van verschillende organisaties binnen de overheid belast met de taak werkgelegenheid te creëren via “Public Works”, investeringen in de infrastructuur van de VS. Deze organisaties (de Works Progress Administration en de Civilian Conservation Corps waren de meest bekende) verschaften werk en opleidingen aan miljoenen en wisten de economie te stimuleren daar waar de private sector schromelijk faalde. Het resultaat was het einde van de diepste economische crisis die de VS ooit had meegemaakt, en de creatie van een systeem van wegen, dammen, scholen en andere infrastructuurprojecten die de daaropvolgende economische heropleving versnelden, en tot op vandaag op veel plaatsen de ruggengraat van de VS vormen.

“de bittere vruchten van deze “liberalisering” en “administratieve vereenvoudiging” om “regelneverij” tegen te gaan plukken we vandaag, voorwaar!”

En laat hen die zeggen dat dit in België niet mogelijk is onthaald worden op hoongelach! De nood is er zeker, werkloosheid is wijdverspreid en persistent. En België heeft nood aan de uitvoering grote projecten waartoe onze relatief goed opgeleide bevolking zeker toe bewogen kan worden: de uitbreiding van ons spoor en tram netwerk, de voorbereiding van kust en rivieren op een stijgende zeespiegel, de omschakeling van onze energiecentrales naar broeikasgas verminderde of neutrale alternatieven (en andere acties om de verandering van het klimaat tegen te gaan), de volmaking van de Antwerpse ring, ... En durf niet beweren dat er geen geld is! Enerzijds zouden we er financieel al veel beter voorstaan als de liberalen niet al ons geld verbrast hadden aan cadeautjes voor hun vrienden in het VBO en Unizo, zoals de notationele instestaftrek en continue lastenverlagingen – om nog maar te zwijgen over het opzettelijke wanbeleid van voorgenoemde Reynders tijdens zijn heerschappij over de FOD Financiën. Maar zelfs nu, met een torenhoge staatsschuld is er nog beleidsruimte: de stabiliteit van de natie kan gehandhaafd worden zelfs bij een staatsschuld van anderhalf keer van het BNP (Japan doet het best wel goed met een staatsschuld van goed tweemaal het BNP), zolang we maar de zaden leggen van een duurzame en volgehouden groei waarin we deze schuld terug afbouwen – iets wat een zoveelste belastingverlaging echt niet zal bewerkstelligen, maar een sterk Keynesiaans beleid wel.

“Hoe anders zou het kunnen zijn onder een sterke sociaal-democratische leider!”

Maar, naar goede gewoonte, is al wat ontbreekt de politieke wil. Ik zie geen FDR in de Belgische politiek. Helaas.

Sam Vandenbosch vanuit Baltimore - VS

Vlaamse energiemaatschappij nutteloos.

België is één van de duurste West-Europese landen voor elektriciteit. Dat blijkt uit een internationale vergelijking van consumentenorganisatie Test-Aankoop. Bij laag verbruik betaalt men in ons land zowat driemaal zoveel als in Nederland. Om dat aan te pakken, wil de Vlaamse regering op initiatief van N-VA een Vlaamse energiemaatschappij oprichten. Daarmee wil de partij naar eigen zeggen ‘het Franse monopolie op onze energiemarkt doorbreken.’

De Vlaams-nationalisten vergaten evenwel dat het een Belgisch probleem is, en dat daarvoor het federale niveau moet optreden. Betaalbare elektriciteit is een basisrecht voor iedereen, ook voor Franstaligen. Of hoe nationalisme het gezond verstand in de weg staat. Ook is er de vraag of de nieuwe Vlaamse energiemaatschappij echt iets aan de verbruikersprijzen zal kunnen doen. De ‘investering’ van ongeveer 500 miljoen euro bestaat uit 300 miljoen al bestaande investeringen en een extra injectie van 200 miljoen. Dat laatste bedrag investeert Suez, Franse energieholding, gemiddeld om de twee en een halve maand. Vlaanderen doet er vijf jaar over

Alain De Raymond

Filmrecensie: “Links” – Froukje Tan

Een wereld zonder links

Links, de eerste langspeelfilm van de Nederlandse regisseur Froukje Tan, is op zijn minst eigenzinnig te noemen.

Net zoals zijn muizen in hun loopradje hersenloos rouleren, stroomt het leven van Dexter monotoon verder. Dexter, een zwijgzame en beduusde knul, werkt in een elektronicabedrijf. Als hij ’s avonds thuiskomt, lijkt hij meer bezorgd om zijn muizen dan om zijn vriendin, Stella.

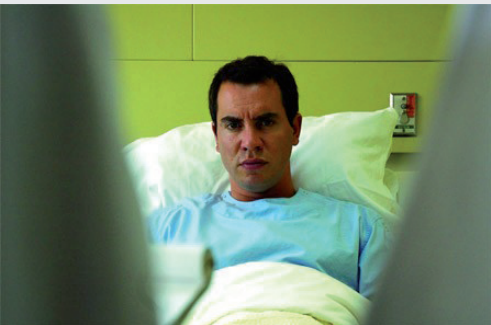
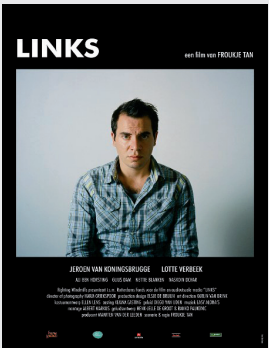
Er is iets vreemds aan de hand met Dexter. Zijn nieuwe collega lijkt als twee druppels water op zijn vriendin en de parkeerboetes en bekeuringen blijven binnenkomen. Langzaamaan begint hij te beseffen dat zijn gestructureerde leven ingrijpend aan het veranderen is.

De diagnose van zijn voortdurende kwelling is bijzonder verrassend, maar betekent wel een domper op de kracht en het mysterie van de film: door een aandoening in zijn rechterhersen helft ziet Dexter geen links. Dit komt mooi tot uiting in bepaalde keuzes van cadrage, zijn wereldbeeld blijkt bijzonder nauw en beperkt te zijn, alsof je vanuit een nis naar een voetbalwedstrijd staat te kijken. Bovendien ziet hij constant dezelfde mensen, een vijftal vaste gezichten duiken overal op.

In de psychiatrische instelling waar ze Dexter behandelen verblijft ook een zwijgzame anorexia-patiënte die – uiteraard – een perfecte kloon van zijn vriendin is. Obligaat liefdesverhaal, go! Mijns inziens wat bij het haar gesleurd, maar het zorgt er wel voor dat alle puzzelstukken op hun plaats komen. Which was nice.

Qua stijl en het gebruik van omgevingen is Links bijzonder verfrissend en origineel. Dexter’s appartement, het archetype van een Rotterdamse flat, komt met zijn strakke lijnen en patronen gestileerd over. Ook de muziek van de Easy Aloha’s sluit perfect aan bij de vervreemdende stemming. Links is in verschillende opzichten een opmerkelijke film, zowel door de specifieke neurologische afwijking van de protagonist, als door de eigenzinnige manier waarop de regisseur dit in beeld brengt. Een geslaagd debuut.

Bert Van der Auwera

WIN DE DVD VAN DEZE FILM

Prijsvraag:

Hoe heet de rockband van Jeroen van Koningsbrugge, die in “Links” het hoofdpersonage Dexter vertolkt?

Stuur uw antwoord naar:
redactie@animostugent.be

STUGENDA

-do 4/03: Boekvoorstelling Bart Martens “nieuw land in zicht” Blandijn 0.01B 19:30

-do 1/04: Studentendebat “paars-groen, een succesverhaal?” Blandijn Aud. C 19:30

-woe 21/04: AnimoStugent quiz - 20:00 “Ons Huis” Vrijdagmarkt.

Rund van de maand

Nick Reilly

Nick Reilly; de GM-topman in Europa, of beter gezegd; “de executive vice president” en “president International Operations”. Het is deze 59-jarige Welshman die Carl-Peter Forster heeft opgevolgd nadat deze zijn ontslag had aangeboden uit onvrede met de mislukte deal met Magna. Het is diezelfde Nick die blijkbaar de opdracht heeft gekregen om enkele herstructureringsmaatregelen betreffende Opel Europe door te voeren, het is dan ook diezelfde Nick die het definitieve einde van Opel Antwerpen heeft aangekondigd en zo al zeker 2600 mensen op straat heeft gezwaard en de Belgische industrie een regelrechte klap in haar gezicht heeft gegeven, nuja,...iemand moest het doen natuurlijk, en daarom is Nick ons nieuw rund van de maand. Dankuwel Nick!

Colofon

Werkten mee aan dit nummer:

Alexandre Peytchev
hoofdredacteur, v.u.

Alain De Raymond, Sander Van der Maelen, Bert Van der Auwera,
Sam Vandenbosch

De redactie is altijd te bereiken op:
redactie@animostugent.be

8	4		1		7			2
		6				1		
	1	7		2			4	3
		8			2			6
			5		1			
6			9			2		
2	3			5		6	8	
		5				7		
7			3		8		2	5